

ger aldeles intet Præjudicerende; thi det berøer naturligtviis paa, under hvilket Forum en Sag hører, enten det er under Domstolene eller under Rigsdagen; og den høitærede Minister kan altsaa i et vist givet Tilfælde have fuldkommen Grund til at vise mere Egard for Domstolene end for Rigsdagen, og omvendt.

Mundt: Med Hensyn til den sidste Ytring af den høitærede Finantsminister angaaende den Hjemmel, som han meente skulde være at søge for de Pensioner, der her ere opførte under Nr. 8, i det af H. S. Majestæt Kong Christian den Ottende undertegnede Pensionreglement, troer jeg vist, at den ærede Minister, hvis han vil eftersee Reglementet, vil finde, at den kun er gjældende for eet Aar, jeg troer 1840, og det har sikkerlig dengang været Hensigten, at der hvert Aar skulde forelægges Kongen inden det næste Aars Begyndelse et saadant Pensionreglement, der da blev undertegnet af Kongen. Saaledes har jeg opfattet det. Den ærede Minister vil vistnok finde, at Pensionreglementet er kun gjældende for eet Aar, saa det ikke med Rette kan paaberaabes som Hjemmel for en fortsat Pension. Forørigt maa jeg være ganske enig i, hvad den ærede Minister fremsførte, navnlig med Hensyn til de Tvivl, der kunne være om Posterne 12 b og 16. Det er de Poster, hvor Udvalget har givet Revisionen Medhold, idet denne har foreslaaet visse Summer taget til Indtægt for Statskassen og altsaa til Skade for vedkommende Pensionister. De vedkomme Spørgsmaalet, om Oppasserpenge skulle henregnes under Pensionenslovens Nr. 1 eller Nr. 3. I den Tid, medens Antegningerne, Bedtegningerne og Besvarelsene bleve udsærdigede af Statsrevisionen, var det altid in confesso mellem Ministeriet og Revisionen, at de skulde henregnes under Pensionenslovens Nr. 3, men senere er det mig bekendt, at efter den Tid, da Bedtegningerne vare udsærdigede, er Spørgsmaalet bleven bragt ind for Retten for der at erholde sin Afgjørelse. Jeg vil ligesaa lidet yttre nogen Mening derom, men kun indrømme, at Spørgsmaalet kan modtage forskjellige Fortolkninger, og at der altsaa kan være Tvivl om disse Poster. Hvad derimod den 14de Post angaaer,

troer jeg ikke, der kan være nogen Tvivl. Jeg vil først tage Hensyn til, hvad den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne yttrede derom. Han yttrede ikke den mindste Tvivl om Vedkommendes fuldstændige Berettigelse til at erholde høiere Pension. Han gjorde ikke noget andet Hensyn gjældende end det, at det er ikke Statskassens Sag at være Bærg for den Private; — nei, at være Bærg for den Private det er sikkerlig ikke Statskassens Sag, men jeg troer, at det er Statskassens Sag at gøre Ret imod Enhver, og det, hvad enten det saa er til Statskassens Fordeel eller Skade, og derfor kan jeg umulig være enig med Udvalget i den Grundsatning, der har ledet det til at indstille Nr. 12 b og 16 til Skade for vedkommende Pensionister, men derimod under Nr. 14 at gjøre en Indstilling i modsat Retning. Det er heller ikke ganske rigtigt, at her er Tale om Private, og selv om det var det, mener jeg dog, at Grundsatningen maatte misbilliges. Havde Staten saaledes indgaaet en Leverancecontract med en privat Mand, og han havde faaet sine Penge, men det bagefter blev oplyst, at han ved en Feiltagelse var bleven betalt for Lidet, saa tvivler jeg paa, at ret Mange ville finde, at det var Ret af Staten; naar den, efterat være kommen til denne Overbeviisning, vilde tie stille og ikke godtgjøre det Manglende. Her er nu Forholdet ikke engang saaledes. Her er det en Embedsmand, der staaer i et bestemt Forhold til Staten; han er, saa at sige, i Statens Bold; han er ikke besjælet til at vente, at Staten skulde ville gjøre en Uret; nu — det vil den da heller ikke, men han kunde heller ikke vente, at Feiltagelsen vilde blive begaaet. Der er altsaa ikke nogen Opfordring for ham til at undersøge det, for derefter at skaffe sig sin Ret ved Domstolene, men han maa vente, at der vil vederfares ham Ret, uden at han maatte behøve at gaae en saa besværlig Vej. Den ærede Finantsminister yttrede med Hensyn til samme Spørgsmaal, at det mulig kunde være et Contractsforhold, men det forekommer mig dog — ja jeg tør ikke yttre mig aldeles bestemt — men det forekommer mig dog rigtignok at være aldeles ulovligt; thi naar et Embede som det, hvori han er constitueret, har en vis bestemt Gage, og Pensionen